

[Per Federspiel.]

må erkende, at det er rimeligt — at enhver sådan delvis indtræden i fællesmarkedet vil blive afvist.

Men der er andre muligheder for at åbne den europæiske debat, og jeg vil endnu en gang henlede regeringens opmærksomhed på de forsømte muligheder. Der findes et organ, som hedder Europarådet, hvis effektivitet på de tekniske områder ingen kan bestride, men hvis politiske betydning er blevet mindre og mindre, efterhånden som årene er gået. Men der findes traktatmæssige muligheder for at rejse disse europæiske problemer inden for rammerne af Europarådet, og for den sags skyld kunne de rejses i al almindelighed. Jeg tror, at tiden er inde til at optage spørgsmålet om afholdelse af en egentlig europæisk landbrugskonference til løsning af de problemer, der er fælles for EFTA og for EEC. Det skulle være en konference, hvor man uden at præjudicere de bestående markedsordninger — der ville ikke være nogen grund til at foregribe denne udvikling — kunne søge at finde frem til en løsning af de fælles spørgsmål, der rejser sig. Den tilstand, vi nu er inde i, hvor praktisk taget al europæisk landbrugsproduktion må understøttes med subsidier af den ene eller den anden art, kan begribeligvis ikke opretholdes i al evighed. Den er unaturlig, og den er det så meget mere, når man erindrer, at ca. $\frac{2}{3}$ af verdens befolkning savner de nødvendige levnedsmidler til opretholdelse af sundheden. Der er derfor en naturlig sammenhæng mellem en løsning af de europæiske landbrugsproblemer, både inden for og uden for fællesskaberne, og den europæiske indsats over for u-landene, der selvfølgelig ikke kan nå op på et produktions- eller velstandsniveau, der blot nærmer sig industrilandenes, medmindre man kan sikre befolkningen en ordentlig og sund ernæring.

Jeg vil derfor medgive regeringen den anbefaling i de videre nordiske forhandlinger, at man så vidt muligt på nordisk grundlag tager initiativet til en samlet europæisk drøftelse af landbrugets problemer. Jeg er ikke i tvivl om, at man, når man erkender den bestående markedspolitiske situation, også vil kunne få de seks lande i tale. Det vil være en måde at aktivere det europæiske samarbejde på, der jo blev skabt under så store forventninger for 20 år siden,

men som på alle andre områder end netop det markedspolitiske har været forsømt.

Det vil også skabe muligheder for at angribe det spørgsmål, som hr. J. O. Krag nævnte, det tekniske gab mellem Europa og Amerika. Men spørgsmålet er, hvad dette tekniske gabs karakter egentlig er. Det skyldes ikke større viden, ikke større oprindelig dygtighed fra amerikanernes side. Jeg tror, det må stå ganske klart, at det simpelt hen skyldes, at man har været i stand til at organisere og administrere et langt større marked end noget andet sted i verden. Omkostningerne bliver væsentligt anderledes, når det drejer sig om omsætninger på milliarder end på millioner. Det er ikke, fordi man fra amerikansk side har været i stand til at skabe forskere, som har kunnet undersøge markedsforhold og produktionsforhold og skabe de bedst mulige og de billigst mulige produkter, for det er jo i meget væsentlig grad europæisk uddannede teknikere og forskere, der har medvirket til den store ekspansion i Amerika. Det er ikke dette „dræn“, som har bevirket den amerikanske ekspansion, men det er fremkaldt af den amerikanske ekspansion, fordi der er vilkår i dette større marked, som intet europæisk land kan byde på. Det er vel nok det, der er det stærkeste argument for en virkelig integration i Europa.

Nu nævnedes hr. J. O. Krag jo — og andre med ham har ved andre lejligheder gjort det — ængstelse for den amerikanske økonomiske industrielle ekspansion i Europa. Men jeg tror i virkeligheden, at imødegåelsen af det „dræn“ af teknisk og videnskabelig arbejdskraft, vi har set passere Atlanterhavet, må ligge i, at vi selv her i Europa udnytter denne bedre administration, som har sine fejl og begår sine dumheder, men som er vant til at arbejde i større enheder og på lang sigt. Derfor tror jeg, det er forkert, at vi nærer denne lille antiamerikanisme, som jo dukker frem på så mange områder, ved at afvise den amerikanske industrielle indsats i Europa. Det er i virkeligheden et hjælpemiddel, som vi i allerhøjeste grad har brug for, og som er nødvendigt for at genskabe den balance mellem den amerikanske og den europæiske økonomi, som må være forudsætningen for, at der kan opnås en egentlig vekselvirkning tværs over Atlanterhavet. Alt taler derfor